

“হে প্ৰিয় সন্তান সকল - যিমনে জ্ঞান ৰত্ন দান কৰিবা সিমনেই খাজনা ভৰি যাব, বিচাৰ সাগৰ মনন চলি থাকিব,
ধাৰণাও ভাল হ’ব”

প্ৰশ্ন : যিসকল আত্মাৰ ভাগ্যত বেহদৰ সুখ নাই, তেওঁলোকৰ চিন কি হ’ব?

উত্তৰ : তেওঁ জ্ঞান শূনিব কিন্তু এনেকৈ শূনিব যেনেকৈ উল্টা কলহ। বুদ্ধিত একোৱেই ধাৰণ নহ’ব। ভাল ভাল বুলি কব, মহিমা কৰিব। ক’ব হয়, সকলোকে এই জ্ঞান শূনাৰ লাগে, বহুত ভাল মাৰ্গ। কিন্তু নিজে এই মাৰ্গত নচলে। বাবাই কয় এইয়াও ভাগ্য। তোমালোক সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য হ’ল সেৱা কৰা। হাজাৰ জনক শুনাই থাকা। প্ৰজাতো তৈয়াৰ হৈ থাকে। মাতৃ-পিতৃৰ দৰে বেহদৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। জ্ঞান ধাৰণা কৰি আনক নিজৰ দৰে গঢ়ি গৈ থাকা।

গীত : ভাগ্য জগাই আহিছো..

ওম্ শান্তি। ভাগ্য সদায় দুই প্ৰকাৰৰ থাকে। এটা ভাল আনটো বেয়া। এটা সুখৰ আনটো দুখৰ। ভাৰতৰ সুখৰো ভাগ্য আছে, দুখৰো ভাগ্য আছে। ভাৰতেই সুখৰ ধাম আছিল, ভাৰতেই দুখ ধাম হল। ঘৰ যদি নতুন তেতিয়া ভাগ্য ভাল। পুৰণা যদি ভাগ্য বেয়া। ভাৰত প্ৰথমতে নতুন আছিল, এতিয়া আকৌ পুৰণা হল। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজিব পাৰিবা, দুনিয়া খনে বুজি নাপায়। তোমাৰ ধ্যান এই কথাবোৰৰ ফালে অনা হয় যে সন্তানসকল তোমালোক কিমান ভাগ্যৱান আছিল। দেৱী দেৱতা সকল বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া নাই। সৌভাগ্য সলনি হৈ দুৰ্ভাগ্য হৈ গল। সৌভাগ্য কেনেকৈ আৰু কেতিয়া হয়, এইটো বুজিব লগীয়া কথা। বুজোৱাজন এজনেই বেহদৰ পিতা। ভাৰতৰ উচ্চ ভাগ্য কেতিয়া আছিল? যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া দুৰ্ভাগ্য। মাতেও যে হে পতিত পাৱন আহি আমাৰ পৱিত্ৰ ভাগ্য বনোৱা। ভাৰত যেতিয়া পৱিত্ৰ আছিল তেতিয়া ভাগ্যও শ্ৰেষ্ঠ আছিল। এতিয়া সেই ভাৰতেই পতিত হ’ল কিয়নো বিকাৰী হ’ল। বিকাৰী আৰু নিৰ্বিকাৰী দুয়োটাই হয়। যদি আমি এতিয়া নিৰ্বিকাৰী হওঁ তেতিয়া দেৱতা হ’মগৈ। এতিয়া বাবাক মাতি থাকে। কুস্ত মেলাত নিশ্চয় গোৱা হয় - পতিত পাৱন সীতাৰাম...। নদীতো পতিত পাৱনী নহয়। মানুহৰ ভাগ্য যেতিয়া বেয়া হয় তেতিয়া বুদ্ধি পাখৰৰ দৰে হৈ যায়। দুখ আৰু সুখৰ এয়া খেল। দুখ কোনে দিয়ে? সুখ কোনে দিয়ে? দুয়োজনৰ চিত্ৰ বহুত প্ৰখ্যাত। সুখৰ কাৰণে পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে - হে দুখ হৰ্তা সুখকৰ্তা। গতিকে ইয়াৰ পৰাই সিদ্ধ হয় যে বাবাই কেতিয়াও দুখ নিদিয়ে। তেওঁলোকে বুজি লয় ভগৱানেই দুখ সুখ দুয়োটাই দিয়ে। এই এক অনা দুই অনাৰ কথাও কোনেও বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকক বাবাই পৱিত্ৰ বুদ্ধিৰ বনাইছে। বুদ্ধিৰ তলা খুলিছে। তোমালোকে জানা যে সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। সৃষ্টি পুৰণা হলে তেতিয়া দুখ হয়। এতিয়া তোমালোকে ৩ টা চকু পাইছা। তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা যে - “পতিত পাৱন আহা” বুলি যদি কোৱাই তেনেহলে নদীলৈ আহি কিয় বহি আছা? এই যজ্ঞ তপ আদি কৰা, বেদ শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া সকলো ভক্তিৰ মাৰ্গ। বাবাই কয় - মই তেওঁলোকক লগ নকৰোঁ। যেতিয়া তোমাৰ ভক্তি পুৰা হয় তেতিয়া মই আহি সংগতি দিওঁ। যোগৰ জ্ঞানো লাগে। পৱিত্ৰ হ’বলৈও জ্ঞানৰ দৰকাৰ। শাস্ত্ৰ পঢ়িলে যে পৱিত্ৰ হৈ যাব তেনেকুৱা কোনো কথা নাই। বিবেকে কয় ভাৰত যেতিয়া পৱিত্ৰ আছিল, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল তেতিয়া বহুত ধনৱানো আছিল। ইমান ধনৱান আৰু পৱিত্ৰ কোনে বনালে? গংগা স্নান কৰাৰ কাৰণে নে শাস্ত্ৰ পঢ়াৰ কাৰণে হ’ল? এইবোৰতো তোমালোকে কৰিয়েই

আহিছা তথাপিও কিয় মাতা যে হে পতিত পারন আহা। যেতিয়া পতিত দুনিয়াৰ সময় সীমা শেষ হ'ব তেতিয়াহে পতিত পারন পিতা আহি স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। পৱিত্ৰ দুনিয়া হ'ল সত্যযুগ, পতিত দুনিয়া হ'ল কলিযুগ। এই কথা কোনেও নুবুজে যে পতিত পারন এজনেই পৰমাত্মা। গায়ন কৰে - পতিত পারন সীতাৰাম... ইয়াৰ অৰ্থও বাবাইহে বুজায় দিয়ে যে সকলো সীতাৰ ৰাম এক পৰমাত্মাই হয়। কোৱা হয় সকলোৰে দাতা ৰাম। দাতা কিয়? এই কথাও বুজি নাপায়। বাবাই বুজায় সকলোৰে দাতা ৰাম হ'ল এক নিৰাকাৰ। বুদ্ধিত একেবাৰে তলা লাগি আছে। বুদ্ধিত ধাৰণেই নহয়। সত্যযুগত সকলো পৱিত্ৰ বুদ্ধিৰ হয়, নামেই হল পাৰসনাথ, পাৰসপুৰী। তোমালোক সন্তানসকলেও এই সময়ত পাৰসনাথ হৈছা। আত্মা গ'ল্ডেন এজড্ হৈ যায়। এতিয়া আইৰন এজড্ বুদ্ধি। গ'ল্ডেন এজড্ বুদ্ধিয়ে সুখ দিয়ে, আইৰন এজড্ বুদ্ধিয়ে দুখ দিয়ে। মানুহে বিষৰ পিছত হাবাথুৰি খায়। পৱিত্ৰ হ'বলৈ চোৱা কিমান কাজিয়া কৰে। কোৱাও হয় কংস, জৰাসন্ধী, দুশাসন, পুতনা, সুৰ্পনখা... এই সকলোবোৰ অতীতৰ কথাৰ গায়ন। নিশ্চয় সংগম যুগৰেই গায়ন। সংগমৰেই প্ৰতিটো কথাৰ গায়ন হয়। বাবাই কয় - মই পতিতক পারন বনাবলৈ এবাৰহে আহো। তোমালোকে জানা যে বাবাৰ কামেই হ'ল পতিতক পৱিত্ৰ বনোৱা। বাবা ৰচনা কৰোতা গতিকে নিশ্চয় নতুন ৰচনাই ৰচনা কৰিব। ৰাৱণ হ'ল পতিত বনাওঁতা। পিতা হ'ল পৱিত্ৰ বনাওঁতা। তেওঁৰ সঠিক নাম হল শিৱ। শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰা হয়। ৰাত্ৰিৰ অৰ্থও তোমালোকেহে বুজি পোৱা। বাবা তেতিয়াহে আহে যেতিয়া ভক্তি অৰ্থাৎ ৰাতি পুৰা হৈ দিন হ'ব।

এতিয়া বাবাই কয় - হে সন্তানসকল পৱিত্ৰ হোৱা। এতিয়া উভতি যাব লাগিব। সত্যযুগ আছিল এতিয়া চক্ৰ আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাই আছে। দেৱতাও মানুহেই আছিল আন কোনো পাৰ্থক্য নাই। মাথো তেওঁলোক বগা অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ আছিল আৰু এতিয়াৰ মানুহ ক'লা অৰ্থাৎ পতিত। ভাৰত স্বৰ্ণযুগৰ আছিল, এতিয়া লৌহ যুগৰ হল। আত্মাত বিকাৰৰ লেপ লাগি গ'ল- সেয়া যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা পৰিস্কাৰ হ'ব। আগতে 'মনমনাভৱ' আক্ষৰিক ভাবে পঢ়িছিলো অৰ্থ একো বুজি পোৱা নাছিলো। পৰমপিতাৰ পৰমাত্মাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে, কিন্তু তেওঁৰ ৰূপ কেনেকুৱা সেয়াই কোনেও নাজানে তেন্তে যোগ কেনেকৈ লগাব পাৰিব। কোৱা হয় পৰমপিতাৰ নাম ৰূপৰ পৰা আতৰত তেতিয়া হ'লে যোগ কাৰ লগত লগাব? ভগৱানে কয় - 'মনমনাভৱ'। দেহৰ অভিমান এৰি দিয়া, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মাৰ ৰূপ কেনেকুৱা? কোৱা হয় আত্মা তৰাৰ দৰে, ত্ৰুটিৰ মাজত থাকে। গতিকে আত্মাৰ পিতাও এনেকুৱাই হ'ব। তেওঁক আকৌ নাম ৰূপৰ পৰা আতৰত বুলি কৈ দিয়ে। পিতাৰ কাৰণে কৈ দিয়ে - ব্ৰহ্ম, অখণ্ড জ্যোতি তত্ব। ব্ৰহ্মতো অন্তহীন যেনেকৈ আকাশ খনৰ অন্ত পাব নোৱাৰি। ধৰি লোৱা কোনোৱাই কেনেকৈ অন্ত পায়ো গ'ল কিন্তু তাৰ পৰাতো জীৱন-মুক্তি কোনেও পাব নোৱাৰে। মুক্তি, জীৱন-মুক্তিৰ অৰ্থ তোমালোকেহে বুজি পোৱা। দুনিয়াৰ লোকে একোকে নাজানে। গায়নো কৰে যে জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। সত্য হয়, চৈতন্য হয়, পতিত-পারন হয় তেতিয়া হলে নিশ্চয় পতিত দুনিয়াতে আহিব। তোমালোকে বুজোৱা যে যেতিয়া জ্ঞান থাকিব তেতিয়া ভক্তি থাকিব নোৱাৰে। জ্ঞান হৈছে দিন - সত্যযুগ, ত্ৰেতা। ভক্তি হৈছে ৰাতি। জ্ঞানৰ সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাহে, পানী নহয়- এই কথা সকলোকে বুজাই দিব লাগে। গোটেই ভাৰতখনক কেনেকৈ খবৰ দিব পাৰি তাৰ বাবে বাবাই ভাল ভাল যুক্তি বুজাই থাকে। বাস্তৱত আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মেলাৰেই গায়ন আছে। পৰমাত্মা হল এজন। পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী - ই কোনো হিচাপৰ বিষয়ে নকয়। বাবাইহে আহি সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে। দুখত সকলোৱে মনত পেলায়। কিমান কাহিনী শুনায়। যদি সোধা এয়া কেতিয়াৰ পৰা কৰি আহিছা? তেতিয়া কয় পৰম্পৰাৰে পৰা। পৱিত্ৰটো কোনো নহ'ল আৰু বেছিকৈহে পতিত হৈ গল।

তোমাৰ বুদ্ধিত এতিয়া পুৰা জ্ঞান সোমাইছে। জ্ঞানক কোৱা হয় ব্ৰহ্মাৰ দিন। বিষ্ণুৰ দিন বুলি কোৱা নহয় কিয়নো জ্ঞান এতিয়াহে পোৱা যায়। দিনে প্ৰতিদিনে পইণ্ট বিলাক শুদ্ধ হৈ আহি থাকে। জীৱন মুক্তি ছেকেণ্ডৰ কথা, আকৌ কয় জ্ঞানৰ সাগৰ, লিখি গৈ থাকিলেও অন্ত নহ'ব। পিতাই যেতিয়া বুজাই পুৰা কৰিব তেতিয়া পৰীক্ষাও পুৰা হৈ যায়। আৰম্ভনিৰে পৰা কিমান শুনি আহিছা। গীতা খনক একেবাৰে সৰু বনাই দিলে। কিমান জ্ঞানৰ কথা আছে। বুজোৱাও একেবাৰে সহজ। সত্যযুগত এটা ধৰ্ম আছিল। এতিয়া কিমান ধৰ্ম আছে। কিমান কাজিয়া হৈ থাকে, নিজৰ মাজতে। এটা ধৰ্ম থাকোতে কোনো কাজিয়া আদিৰ কথা নাছিল, সুখেই সুখ আছিল। চক্ৰৰ ৰহস্য বুদ্ধিত আছে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে ৮৪ জন্ম কেনেকৈ লোৱা হয়। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ আছা যোগ বলৰে। তোমালোক আন্তিক হৈছা। ত্ৰিকালদৰ্শীও হৈছা। দুনিয়াত কোনেও ৰচনা কৰোতা আৰু ৰচনাখনক নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেই জানিছা কিন্তু ধাৰণা কৰি আনক নুবুজালে পইণ্টবোৰ পাহৰি যোৱা যায়। জ্ঞানৰ পইণ্টবোৰ একাদিক্ৰমে বুদ্ধিত ধাৰণ নকৰিলে পিছৰ পইণ্টবোৰ কেনেকৈ ধাৰণ কৰিবা। দান দি থাকিলে খাজনা বাঢ়ি গৈ থাকিব। বিচাৰ সাগৰ মনন চলি থাকিব। কাৰোৱাক কেনেকৈ বুজাওঁ। ভক্তিৰ মহিমা তেতিয়াহে হয় যেতিয়া জ্ঞান নাথাকে। যি সেৱা কৰি থাকে তেওঁৰ বুদ্ধিত নিচা থাকিব। নম্বৰ অনুসৰিতো হয়েই। মহাৰথী তেওঁহে হয় যি জনে আনক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি গৈ থাকে। জ্ঞান ধাৰণা কৰে। পদো তেওঁলোকে তেনেকুৱাই পায়। এই সকলো যত্ন গুপ্ত। তোমালোক বাবাৰ হৈ গলা গতিকে বুজি পোৱা বাবাৰ পৰা নিশ্চয় স্বৰ্গৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত হ'ব। তাত ৰাৱণ নাথাকে। ৰাৱণৰ ৰাজ্যই বেলেগ, ৰামৰাজ্য বেলেগ। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজিছা যে ৰামায়ণ, ভাগৱত আদিত সকলো এই সময়ৰে কথা আছে। পুতলাৰ খেল। বাবাই বুজায় এই সময়ত গোটেই বৃক্ষ জোপা তমোপ্ৰধান। শেষ হ'বৰ হ'ল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো ৰহস্য আছে। বুজাবলৈ বাবাই কিমান যুক্তি দি থাকে। কোটিৰ মাজত কোনোৱাইহে বুজি পাব, পোখা লগাই থকা হৈছে। যিসকল আন ধৰ্মত গুছি গৈছিল তেওঁলোক আহি যাব। হিন্দু সকল বাস্তৱত দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হয়। বুজাব লাগে যে তোমালোক ভাৰতৱাসী দেৱী-দেৱতাৰ বংশৰ হয়। দেৱী-দেৱতা সকলকেই পূজা কৰা। দেৱতাই তোমালোকৰ ধৰ্ম। প্ৰথমতে তোমালোক দেৱতা আছিল। তাৰ পিছত ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লা। এতিয়া আকৌ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈ দেৱতা হোৱা। আমি ভাৰতৱাসী সকলক বুজাম। এতিয়া পোখা লগোৱা হয়। পিতাই আমাক বুজায় - মই কেনেকৈ শূদ্ৰৰ পৰা পৰিৱৰ্তন কৰো। ব্ৰাহ্মণ হৈ পাছত দেৱতা হ'বা। কিমান ভালকৈ বুজায়। তোমালোকক যদি কোনোৱাই সোধে শাস্ত্ৰ পঢ়িছানে? ক'বা, ভক্তিৰ মাৰ্গত সকলো শাস্ত্ৰ পঢ়িছিলো, কিন্তু সংগতি বাবাই আহিহে কৰে, সেই কাৰণে তোমালোকে তেওঁক মাতি থকা - হে পতিত পাৱন আছা। যুক্তিৰে বুজালে নিশ্চয় বুজি পাব। বুজাবলৈ সন্তান সকলৰ সাহস থাকিব লাগে। ড্ৰামাই তোমালোকৰ দ্বাৰা সেৱা কৰাব- এনেকুৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়। কল্পৰ আগতেও এওঁ ইমানখিনি পুৰুষাৰ্থ কৰি এইটো পদ পাইছিল, বাবাৰ পৰা সম্পত্তি পাবলৈ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যেতিয়া বাবাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা যায় তেতিয়া হলে ৰাৱণৰ সম্পত্তিত কিয় হাত লগাব লাগে? কিয় মিঠা হৈ নাযাওঁ। সৰ্বগুণ সম্পন্ন হ'ব লাগিব। এয়া হৈছে ৰাজযোগ- নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা অৰ্থাৎ ৰাজ্যপদ পোৱাৰ যোগ।

বাবাই কয় - মই কল্প কল্প, কল্পৰ সংগম যুগত আহো। এয়া হৈছে উন্নতিৰ কলাৰ যুগ। বাকী সকলো অৱনতি কলাৰ যুগ। অৱনতিৰ কলা আৰু উন্নতিৰ ক'লা থাকে। এই চক্ৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে। বাবাই আত্মা (সন্তান)সকলৰ লগত কথা পাতে যে মোক স্মৰণ কৰা। এই অন্তিম জন্মত পতিত নহবা তেতিয়া হলে মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাই দিম। তোমালোকে মোৰ কথা নুশুনিবা জানো? নহলে তোমালোকে বেহদৰ সুখো পাব নোৱাৰিবা। তোমালোকে এইটো

জন্ম পৰিত্ৰ হোৱা। মই গাৰ্বেষ্ঠি কৰিছো, তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাই দিম। বাবাৰ কথাও নামানিবা নেকি? যি ফুল হ'বগৈ তেওঁলোকৰ তৎক্ষণাত জ্ঞান বাণ লাগিব। ভাগ্যত নাথাকিলে জ্ঞান এনেকৈ শুনিব যেন উল্টা কলহ। প্ৰদৰ্শনীত তোমালোকে কিমানক বুজোৱা, 'ভাল' 'ভাল' বুলি কয়। ক'ব মাৰ্গটো বহুত সহজ, কিন্তু নিজে হলে একোৱেই নকৰে। মাথো মৰ্মা কৰিব, আনকো ক'ব ভাল বুলি, কিন্তু নিজে নচলে, ইয়াৰ পৰা কি হ'ল। ইয়াকে কোৱা হয় ভাগ্যত নাই। তেনেকুৱা আত্মাসকল প্ৰজাৰ তালিকাত আহি যাব। কিন্তু সন্তানসকলে সেৱা কৰিবলৈ আগ্ৰহী হ'ব লাগে। হাজাৰ জনক শুনাৰ লাগিব। বেহদৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ হলে মাতৃ-পিতৃৰ দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (১) বাবাৰ পৰা পুৰা সম্পত্তি ল'বলৈ হলে অতি মিঠা, সৰ্বগুণ সম্পন্ন হোৱা। ৰাৱণৰ সম্পত্তিক হাত লগাব নালাগে।
- (২) জ্ঞান ধাৰণা কৰি আত্মিক ৰাগিত থাকি সেৱা কৰিব লাগে। বেহদৰ সুখ পাবলৈ হলে বাবাৰ প্ৰতিটো কথা মানি চলিব লাগে।

বৰদান: যোগৰ প্ৰবাহৰ প্ৰকল্পনেৰে দুৰ্গক শক্তিশালী কৰোতা যজ্ঞ ৰক্ষক হোৱা।

যেনেকৈ ব্ৰাহ্মণ পৰিয়াল বৃদ্ধি কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰা, তেনেকৈ এতিয়া এইটোও পৰিকল্পনা কৰা যাতে কোনো আত্মাই ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ পৰা আঁতৰি নাযায়। দুৰ্গটোক এনেকৈ শক্তিশালী কৰি তোলা যাতে কোনোও আতৰি যাব নোৱাৰে। যেনেকৈ চাৰিও ফালে বৈদুতিক তাৰ লগাই দিয়ে তেনেকৈ তোমালোকেও যোগৰ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা বৈদুতিক তাৰ লগাই দিয়া। যেতিয়া এই যজ্ঞৰ দুৰ্গটোক নিজৰ যোগৰ শক্তিশালী প্ৰকল্পনেৰে শক্তিশালী বনাবলৈ সংকল্প জাগ্ৰত কৰিবা তেতিয়াহে কোৱা হ'ব যজ্ঞ ৰক্ষক।

শ্লোগান: জ্ঞানী আত্মা সেই জনেই যাৰ কৰ্ম সাধাৰণ হলেও স্থিতি পুৰুষোত্তম।
